

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 631/2025
06.11.2025. године
Београд

Врховни суд у већу састављеном од судија Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Јасминке Обућина, чланова већа, у парници тужиоца „АА“ ..., ..., чији је пуномоћник Ананијев Властимир, адвокат из ..., против туженог „Сава неживотно осигурање“ а.д.о. Београд, чији је пуномоћник Милосављевић Катарина, адвокат из ..., ради накнаде материјалне штете, вредност предмета спора 113.246,76 евра одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Привредног апелационог суда Пж 2283/25 од 07.08.2025. године, у седници одржаној 06.11.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против решења Привредног апелационог суда Пж 2283/25 од 07.08.2025. године, у делу којим је потврђено решење Привредног суда у Београду П 4365/2019 од 11.03.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Привредног апелационог суда Пж 2283/25 од 07.08.2025. године, у делу којим је потврђено решење Привредног суда у Београду П 4365/2019 од 05.05.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Привредног суда у Београду П 4365/2019 од 11.03.2025. године, у ставу првом изреке, констатовано је да се тужба тужиоца, којом је захтевао да се обавезе тужени да исплати 113.241,76 евра са законском затезном каматом почев од 12.02.2018. године до исплате и трошковима спора, сматра повученом. У ставу другом изреке, обавезан је тужилац да исплати туженом 2.084.858,00 динара на име трошкова поступка.

Решењем Привредног суда у Београду П 4365/2019 од 05.05.2025. године, одбачен је предлог тужиоца за враћање у пређашње стање поднет том суду 17.04.2025. године, као неблаговремен.

Решењем Привредног апелационог суда Пж 2283/25 од 07.08.2025. године одбијена је жалба тужиоца, као неоснована и потврђена су напред наведена првостепена решења.

Против правноснажног другостепеног решења тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. У одговору на ревизију тужени је оспорио ревизијске наводе тужиоца, а трошкове поводом састава одговора на ревизију је тражио и определио.

Испитујући изјављену ревизију у смислу члана 408. у вези члана 420. става 1. и 6. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...10/23 – др. закон), Врховни суд је установио да ревизија којом се побија другостепено решење, у делу којим је потврђено првостепено решење којим се тужба сматра повученом, није основана.

Тужилац је дана 14.08.2019. године поднео тужбу са захтевом да се обавезе тужени да му исплати 113.241,76 евра на име накнаде штете из осигурања радова у изградњи и монтажи од свих ризика по основу одговарајуће полисе осигурања. На рочиште за главну расправу, које је било заказано за 11.03.2025. године у 11,10 часова, уредно позвани тужилац није приступио, а тужени је одбио да расправља у одсуству уредно позваног тужиоца, у смислу одредбе чл. 311. ст. 2. ЗПП. Тужилац је против решења којим се тужба сматра повученом, уложио жалбу са предлогом за враћање у пређашње стање дана 17.04.2025. године. У предлогу за враћање у пређашње стање навео је да се пуномоћник тужиоца 11.03.2025. године у јутарњим сатима разболео, добио температуру, мучнину и имао обимно повраћање, због чега се јавио у Дом здравља ..., где и станује. У Дому здравља је добио инфузију и речено му је да сачека свог изабраног лекара, док је у међувремену покушавао да добије суд на званичан телефон, али се нико није јављао на позиве, те је одлучио да позове на број канцеларије поступајуће судије, којом приликом је добио судију и објаснио јој ситуацију због чега није приступио на рочиште и да се у том тренутку налазио у Дому здравља. Непосредно након разговора са судијом, упутио је 11.03.2025. године у 12:18 часова званичан е-mail у којем је образложио ситуацију, затражио да се рочиште одложи и навео да ће доставити медицинску документацију у најскорије време у законском року, што је и учинио е-mail-ом дана 14.03.2025. године. Даље је истакао да је сазнао да је тужба одбачена 11.4.2025. године када је примио предметно решење. Првостепени суд је извршио увид у Записник о рочишту за главну расправу од 26.12.2014. године из ког је утврдио да је пуномоћник тужиоца уредно позван на спорно рочиште од 11.03.2025. године. Ценио је и садржину е-mail преписке, као и поднесак тужиоца од 14.03.2025. године, извештај Дома здравља „...“ од 11.03.2025. године, па је утврдио да нити у једном од наведених поднесака пуномоћник тужиоца није поднео предлог за враћање у пређашње стање због пропуштања рочишта одржаног 11.03.2025. године, у смислу одредбе чл. 109. ст. 1. Закона о парничном поступку, већ је само накнадно доставио медицинску документацију као доказ његове спречености да присуствује истом.

При утврђеном чињеничном стању, применом члана 311. став 2. ЗПП, првостепени суд је донео побијану одлуку којом се тужба сматра повученом, а другостепени суд је исту потврдио.

Одлуке нижестепених судова су правилне и засноване на закону.

Одредбом чл. 311. Закона о парничном поступку, прописано је да ако са рочишта за главну расправу изостане тужилац или ако на то рочиште не дође тужени, а уредно су позвани, расправа ће да се одржи са присутном странком. Према ст. 2. истог члана, ако са рочишта за главну расправу неоправдано изостану и тужилац и тужени или одбију да расправљају, тужба се сматра повученом.

Важећи Закон о парничном поступку не познаје мировање поступка, као што га није познавао ни ЗПП из 2004. године и уместо мировања, у ситуацији недоласка странака на рочиште, уводи тзв. фикцију повлачења тужбе. Важећи ЗПП као услов повлачења тужбе експлицитно прописује у ставу 2. члана 311. да изостанак странке са рочишта буде неоправдан, што указује на то да би суд у сваком конкретном случају, пре доношења решења о повлачењу, морао ценити да ли је изостанак оправдан или не. Међутим, у конкретном случају произилази да тужилац свој недолазак на рочиште 11.03.2025. године, пре одржавања истог, није благовремено оправдао, а не постоје ни општепознати разлози који би тужиоца спречили да на рочиште приступи, по утврђењу првостепеног суда. Пуномоћник тужиоца био је у могућности да пре одржавања рочишта затражи одлагање у којој ситуацији би првостепени судија ценио оправданост пропуштања рочишта и дозволио евентуално одлагање. У конкретним околностима из стања у списима предмета произилази да је пуномоћник тужиоца е-mail судској управи суда упутио након заказаног термина, односно након доношења решења којим се тужба сматра повученом. Како пуномоћник тужиоца на рочиште 11.03.2025. године није приступио, изостанак није благовремено оправдао, а пуномоћник туженог је на рочиште приступио, али је на рочишту одбио расправљати, те опредељено тражио трошкове поступка, ревизијски суд налази да су се на темељу става 2. члана 311. ЗПП стекли услови да се донесе одлука којом се сматра да је тужба повучена, тј, да је наступила фикција повлачења тужбе.

Наводи ревидента о оправданим разлозима за пропуштање рочишта од 11.03.2025. године се суштински односе на разлоге којим се побија решење којим одбијен предлог тужиоца од 17.04.2025. године за враћање у пређашње стање због пропуштања рока за подношење таквог предлога, а што не може представљати ревизијски разлог за побијање одлуке другостепеног суда у делу којим је потврђено првостепено решење којим се тужба сматра повученом. Ревидент указује на то да чињеница што није насловио поднесак од 14.11.2025. године као предлог за враћање у пређашње стање, не значи да се исти не треба сматрати таквим предлогом. Наведено, међутим, не може бити разлог за изјављивање ревизије, будући да се не ради о ситуацији када је то дозвољено у смислу чл. 407. ст. 2. у вези са чл. 403. ст. 2. тач. 2. Закона о парничном поступку, а осим тога није ни од утицаја на доношење одлуке у односу на другостепено решење у делу којим се потврђује решење да се тужба сматра повученом.

Следом наведеног, нижестепени судови су на основу правилне примене члана 311. става 2. ЗПП, решењем констатовали да је тужба повучена. О накнади трошкова поступка нижестепени судови су одлучили на основу правилне примене одредаба чланова 157. става 1. и 154. ЗПП, као и одредаба Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Сходно наведеном, Врховни суд је, на основу члана 414. става 1. у вези члана 420. става 6. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 420, у вези са чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је установио да ревизија није дозвољена у делу којим се побија другостепено решење којим је потврђено првостепено решење којим је одбијен предлог тужиоца за враћање у пређашње стање.

Чланом 420. ставом 1. ЗПП прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, ставом 2. да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, ставом 3. да је ревизија увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се изјављена жалба одбацује, односно којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању жалбе изјављене против првостепене пресуде, у делу којим је одлучено о главној ствари, ставом 4. да је ревизија увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању ревизије изјављене против правноснажне пресуде у споровима у којима би ревизија била дозвољена и ставом 5. да је ревизија увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се одбацује предлог за понављање поступка и решења другостепеног суда којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању предлога за понављање поступка.

У конкретном случају, ревизијом се побија решење којим је правноснажно одлучено о предлогу тужиоца за враћање у пређашње стање. Како се не ради о решењу из цитираног члана 420. ЗПП, ревизија у том делу није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке решења.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова у вези са поднетим одговором на ревизију као у ставу трећем изреке ове одлуке јер се не ради о потребним трошковима у смислу члана 154. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић